

Нарежда чичо Денчо, хубаво нарежда човѣкътъ, хортува като че отъ книга чете, ама каква полза? . . . Като се опналъ снѣ ми ти министеръ, като берберски каишъ, та си знае все едната: не може, та не може! . . .

— Ама какъ да не може, нали ужъ бѣше далъ дума, че ти ще му намѣришъ колая . . . защото ни е много притиснало, много ни е назорило, па сме пощурѣли отъ чудо, какво ще правимъ и какво ще чинимъ, като трѣбва отъ една овца да се дератъ две кожи: и ланската, па и сегашната! . . . Така дума обирникътъ: „Ще деремъ, каже, и по две, па и по три, защото ако азъ васъ не дера, то министерътъ мене ще одере, па моята кожа, дума, ми е по-мила отъ вашата . . .“ Така дума, вѣрвай ме, тѣ, единъ кръстъ имамъ, ако те лъжа. Той дума, а селянитѣ се озвѣрили всички . . . Та ще те моля, дай ми две-три ланкардии нишанъ да му нося на тоя обирникъ, та да отървемъ селото . . . Като кумъ те моля, дай ми нѣщо нишанъ на една хартия да му нося, та той да миряса, хемъ селото да отдѣхне.

IV.

Когато чичо Денчо разтваряше пазвата си, за да прибере нишана, който му даде министерътъ, написанъ на хартия, той съглежда белега отъ червения конецъ, що му бѣше пришила така Вѣла върху пазвата на ризата, за да се сѣти и за оная дума, дето не бива на две да се чупи. И много добре е сторила така Вѣла, защото безъ този белегъ той щѣше да забрави. А поржката на така Вѣла бѣше много важна. Омръзнало ѝ бѣше на жената да гледе, че се изредиха коя ли не да става кметица у селото, а само нейниятъ Денчо още не може да се закмети, та и тя малко да се пошири изъ селото като кметица, нѣ, за инатъ на душманкитѣ.

Чичо Денчо дигна ржка, та се почеса задъ тила, покашля се и като завъртъ въ ржце разсѣяно калпака си, обърна се къмъ министера нѣкакъ свѣнливо и му каза:

— Е, па, сега рекохъ да ти речемъ и за мене една лакардия, — . . . то знаешъ, не е да речемъ, че съмъ дипъ-дипъ пририталъ за това, ама хесапя си, ако може другъ, да го речеме, то защо да не съмъ азъ? . . . Ха? . . . Та, то, санкимъ, ако искашъ по право, ти си ми самъ рекълъ, че, когато дойде време да ти поискамъ нѣщо, нѣма да ми пречупишъ думата на две, а? . . . Помнишъ ли, че го рече? . . .

Нѣмаше какво, министерътъ трѣбваше да признае, че е далъ такова обещание, затова и запита чича Денча, какво иска.